FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 29, št. 9
SEPTEMBER 2009

V TEJ ŠTEVILKI

◊ SLOMŠKOVO LETO

◊ STEG ZVEDAVI POLH

◊ ORATORIJ 2009

◊ ZAHVALA

NOV ZAČETEK, NOVO VESELJE IN NOVA PRIČAKOVANJA

Po daljšem času počitnic, oddihu na morju, v gorah in doma, je tu spet novo šolsko, veroučno in pastoralno leto. Veroučno leto bomo letos začeli v nedeljo, 6. septembra, pri sv. maši ob 10. uri. Razpored urnika je tudi na oglasni deski ter na svetovnem spletu: *http://zupnije.rkc.si/dolenji-logatec*

Novost bo letos v tem, da se boste morali starši vseh veroučencev od 1. do 9. razreda vpisati k verouku. Zakaj tako? Nekatere župnije že imajo to prakso. Že nekaj let kateheti opažamo neresen odnos pri mnogih otrocih, predvsem na predmetni (višji) stopnji. Nekateri imajo razne zadolžitve in je vsaka ovira zadostna, da izostane od verouka. Zato boste starši s ponovnim vpisom potrdili resnost in odgovorno spremljanje otroka v verski vzgoji. K njej pa ne sodi le obisk verouka, pač pa tudi obisk bogoslužja – sv. maše ob nedeljah. Dragi starši, vi dobro veste, da povsod, kamor vpišete otroka (v glasbeno šolo, k raznim krožkom in dejavnostim, športnim skupinam), prispevate vpisnino in s tem potrjujete, da bo otrok resno in redno sodeloval. Tudi verouk vzemite resno in z odgovornostjo za vzgojo mladega rodu, pri tem pa vam bomo pomagali in z vami sodelovali tudi duhovniki in kateheti. Pri vpisu boste prispevali 10 EUR za enega učenca; s tem boste prispevali za kritje stroškov, kot so čiščenje učilnic, ogrevanje in razsvetljava.

Odnos do verouka se vidi tudi v tem, da mnogi otroci prihajajo brez nalog ali naredijo nalogo zelo površno, de-

Foto: Tomo Strle

lovne zvezke puščajo kar v garderobi ... Na predmetni (višji) stopnji opažamo, da so mnogi otroci nepismeni. Ne znajo odgovarjati v stavku ali sploh ne razumejo, kako odgovoriti na vprašanje. Vem, da Bog deli različne talente, vendar je potrebno vsaj malo dobre volje in vašega spremljanja.

Pa še to. Ob srečanjih s starši opažamo slab obisk na sestankih, razen kadar gre za prvoobhajance ali birmance. Ne gre le za tehnično izvedbo praznovanja, ampak za vzgojo, ki je mnogo pomembnejša za življenje po veri in naša trajna skrb.

V naši dekaniji je prvo obhajilo v tretjem razredu, priprava na prejem sv. obhajila je trileta. Otroci se na prvo sveto obhajilo z veseljem pripravljajo in so tudi polni pričakovanja, gotovo tudi zato, ker vidijo, dragi starši, vašo zavzetost in spremljanje.

Sv. birma bo odslej v naši župniji vsako leto, in sicer v devetem razredu. Na sv. birmo bo poleg rednega verouka prejšnjih let še enoletna bližnja priprava v devetem razredu. Birmanci, ki bodo v tem veroučnem letu prejeli sv. birmo, se že pripravljajo eno leto tudi v birmanskih skupinah. V zadnjem letu – v 9. razredu, pa bomo imeli srečanje vsak mesec še s starši prvi in drugi torek v mesecu po sv. maši, ki se v jesensko-zimske času prične ob 18. uri. Srečanja bodo v veroučni učilnici. Prvi torek v mesecu bo srečanje s fanti in njihovimi starši, drugi torek v mesecu pa z dekleti in njihovimi starši.

Tako bomo starši in kateheti sadili in zalivali, obenem pa prosili Boga, da bo dajal rast. Sv. Pavel pravi: ***"Nič ni ta, ki sadi in zaliva, ampak tisti, ki daje rast, Bog".***

Vaš župnik

SLOMŠKOVO LETO: IZZIV STARŠEM, DUHOVNIKOM, UČITELJEM, VZGOJITELJEM ...

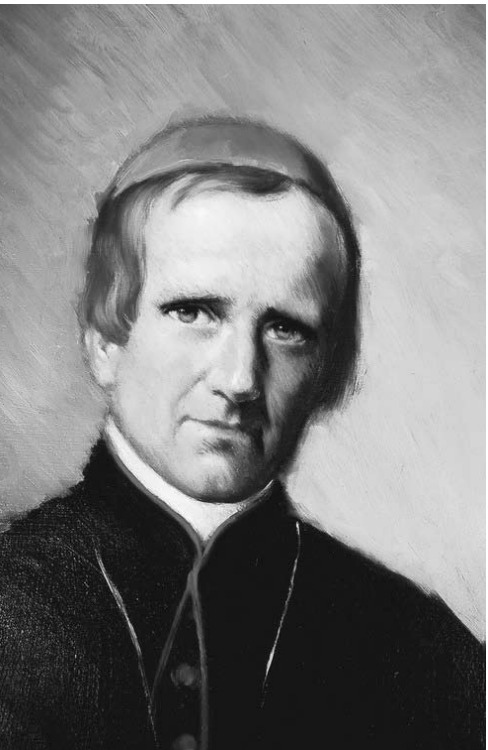

»Le boljše čase si ljudje obetajo, ali kje jih bomo vzeli?
Iz dobre šole prirastejo boljši časi, iz slabe pa slabši,
kajti časi so taki, kakršni smo ljudje.
Časi bodo samo še hujši, dokler se ljudje ne poboljšajo.
Boljših ljudi pa ne bo, dokler ne bolj vzgojenih otrok.
Napačna vzgoja je slabih časov mati.
Slabo vzgojeni otroci so bodeče trnje za vso sosesko
in nam le slabe čase obetajo.«

Tako je zapisal naš prvi blaženi A. M. Slomšek, zavetnik vzgojiteljev, učiteljev in katehetov. Njegove misli so aktualne še danes, morda celo bolj kot v njegovem času. Ravno v tem je veličina ljudi, pisanih z veliko začetnico.

Da vsaka starejša generacija »jamra« in toži, kako je mladina zanič, kako je neodgovorna, kako »smo bili pa **mi** v redu«, ni nič novega. To se pojavlja že od an-

tike naprej. Že Platon je tožil, kako mladina ne spoštuje starih, samo pijančuje, postopa naokoli ... Napisala bom predrzno misel, da se včasih čudim velikodušnosti mladih, njihovi odgovornosti, občutku za pravičnost in poštenost, saj takih vrednot pri njihovih starših ni najti ... takih primerov sicer ni veliko, a obstajajo. Hvala Bogu.

Kot starši radi ***»vse«*** naredimo za otroka. Pa se vprašajmo, kaj je to **»vse«**? Starejši vidijo v tem **»vse«**, da zagotovijo mladim materialne dobrine. Pa je res to VSE, kar potrebujejo za življenje? Da, za tiste ljudi, ki tega niso imeli, je to vse. S stališča današnjega mladega človeka pa še zdaleč ni to »vse«. Starejša generacija je imela relativno varnost odraščanja na vasi ali v mestu, kjer se je vedelo, kaj se sme in česa ne. Čeprav se starši niso neposredno ukvarjali z otroki, ker so morali za preživetje delati, je bilo odraščanje »varno« vpeto v tradicionalne vrednote, mladi so z odraščanjem spontano sprejemali odgovornost za delo in se čim prej osamosvojili. Velikokrat so bili na vasi oz. v velikih družinah kakšni strici, tete, stari starši, ki so onemogli, pa niso bili odveč. Kako dobrodošlo je bilo za »ta mlade«, da so popazili na najmlajše, postorili kaj v kuhinji, sklenili roke v molitev za nadebudneže ... Danes je družina manjša, stanovanje se z odhodom staršev v službe izprazni in otroci se iz šole vračajo v prazno stanovanje. In tako iz dneva v dan. Edini »prijatelj« je računalnik ali televizija.

Ne želim idealizirati, kako je bilo včasih lepo. Življenje v veliki družini ima gotovo tudi slabe strani, prepiri, nesoglasja, nagajanje ... a otrok je bil del vsega tega. Danes pa je velikokrat **zelo osamljen,** čeprav nam tega ne bo znal povedati. Se mu znamo, zmoremo ali sploh hočemo posvetiti vsaj takrat, ko pridemo iz službe? Saj vemo, kako je težko: kosilo, pa v vrtec, pa k frizerju, v trgovino ... No, tukaj se pa že da ločiti, kaj se da narediti skupaj z otrokom. Skoraj vse. Samo, roko na srce: bolj je enostavno, če ga pustimo še urico v vrtcu ali v podaljšanem bivanju. In pri tem mnogi sploh nimajo slabe vesti. Ali starši pomislimo, kako je otroku, ko gredo že skoraj vsi domov, on pa je zadnji ali skoraj zadnji, čeprav bi starši lahko prišli ponj. (Drugače je seveda, če ne morejo priti, takim se tako ali tako krči srce, da Bog pomagaj.)

Danes je tudi »normalno in samo po sebi umevno«, da če ima družina dojenčka, imajo starejšega otroka v vrtcu, ker je tako bolj enostavno, bolj poceni (to podpira tudi država!!!), namesto da bi bil starejši otrok doma pri mamici in dojenčku, kjer bi se tkali pristni odnosi. In tako miselnost zagovarjajo mnogi starši, če že ne večina.

Foto: Lucija Treven

Že samo ta primer je zgovoren, kako smo, najprej starši!!! potrebni pravilnega presojanja. Ravno nam je torej namenjeno romanje, ki bo, če bo dovolj zanimanja, organizirano tudi iz naše župnije. V letošnjem Slomškovem letu smo bolj malo (če sploh kaj!) naredili. Osrednje vseslovensko Slomškovo slavje bo v soboto, 26. 9. 2009, ob 12. uri na nogometnem stadionu "Ljudski vrt" v Mariboru, kjer bo somaševanje škofov in duhovnikov pod vodstvom gospoda nadškofa msgr. dr. Santosa Abrilya Castella, apostolskega nuncija v Sloveniji. Ministranti so povabljeni, da prineso svoja ministrantska oblačila. Pri bogoslužju bo ljudsko petje ob podpori združenega zbora in pihalnega orkestra. Za udeležence bo pripravljenih 12.000 sedežev. Upajmo, da bo na njih sedelo tudi nekaj Logatčanov.

Pa še to: letošnje praznovanje je posvečeno 150-letnici Slomškovega prihoda v Maribor (4. 9. 1859) in 10-letnici Slomškove beatifikacije (19. 9. 1999), poteka pa pod geslom "Slomšek – pastir prihodnosti". Kdor bi o Slomšku rad zvedel kaj več, navajam nekaj literature:

- *F. Kovačič, Zgodovina lavantinske škofije, Maribor 1928*
- *F. Kovačič, Anton Martin Slomšek, MD Celje 1935*
- *F. Kosar, Anton Martin Slomšek, Drobtinice 1863, ponatis Maribor 1997*
- *Slomškov simpozij v Rimu, Rim 1983*
- *Zbornik simpozija,130 let Visokega šolstva v Mariboru, MD Celje 1991*
- *V. Škafar-J.Emeršič, Slomškovo berilo, MD Celje 1991*
- *Zbornik o škofu Slomšku, uredil S. Janežič, Maribor 1996*
- *Slomšek in glasbena vzgoja mladih, Zbornik predavanj, Prevalje 2006*

Posebej toplo pa priporočam knjigo Alojza Rebule, Pastir prihodnosti, MD Celje 1999.
Nasvidenje v Mariboru!

Ljut

STEG

Skavti se srečujemo v treh starostnih skupinah redno enkrat tedensko skozi celo skavtsko leto, ki traja od oktobra do poletnega tabora. Letošnji poletni tabor je potekal precej mirno, glede na to, da nismo bili povezani z nobeno drugo skavtsko skupino kot leta 2004 in 2006 s francosko. Na državno ravni leta 2005 smo bili povezani izvidniki in vodnice (11-15 let), leta 2006 smo bili logaški voditelji na drugem taboru za voditelje, lansko leto pa je bil naš steg na taboru povezan z vsemi starostnimi vejami in z vsemi slovenskimi stegi na t.i. prvem slovenskem skavtskem taboru. Posebnosti letošnjega tabora logaških skavtov sta bili, da je vsaka veja en del tabornega časa namenila skupnemu programu in da so bile na taboru tudi skavtske obljube.

Na kratko bom prikazala, kaj so na taboru počele posamezne veje. Najmlajši skavti, imenovani volčiči in volkuljice, (8-10 let) so 5 dni (6.-10. 7.) preživeli v hiši v Podmelcu pri Mostu na Soči. Taborilo je 13 otrok s tremi voditelji Mojco, Juretom in Damirjem; Jerneja in Meta pa sta kuhali (v nadaljevanju boste lahko sklepali kakšno hrano) in tudi pomagali pri programu, kjer je bilo treba. V sredo popoldne sem se jim pridružila tudi sama. Njihov glavni junak, ki jih je vodil tiste dni, je bil Peter Klepec. Vsi taboreči so, še preden so se odpeljali dogodivščinam naproti, s pomočjo super flisov stopili skozi časovni stroj v čas pastirjev in zato so vsi postali pastirji in pastirice s svojimi novimi pastirskimi imeni, ki so si jih morali prislužiti z zelo zahtevnimi preizkušnjami, kot je odgnati volka, zapeti pesem, piti iz vodnjaka in pojesti »kozji drekec«. Kot pastirji so si naredili tudi potrebne obleke: pastirice so si sešile predpasnike in rute, pastirji pa telovnike in klobuke. Skupaj s Petrom Klepcem in ostalimi odraslimi pastirji so spoznavali vas

ZVEDAVI POLH TUDI LETOS TABORIL, 1. DEL

Podmelec in odkrivali bližnji gozd s prečudovitim slapom Sopota, barvali so si lončke, izdelovali vetrnice za kratek čas in se naučili vozlanja in žongliranja. V gozdu so iskali tudi zaklad, vendar so jim voditelji na koncu pripravili presenečenje s sporočilom, da se zaklad nahaja v njihovih srcih. Poleg vseh iger – športnih, dramskih in miselnih (pastirity) – so se pastirji in pastirice naužili tudi veselega domačega večera. Pastirci so se namreč preizkusili v vasovanju pri pastiricah. Ko so jih z dobro pesmijo Al' me boš kaj rada imela prepričali, so pastirice zapustile okna in se jim pridružile zunaj na dvorišču. Drug drugemu so najprej pokazali, kako znajo peti in plesati v kolu. Sledile so različne pastirske igre, in sicer ciljanje in prenašanje storžev v papirnate košare, ki so jih sami izdelali. Sledilo je še nekaj folklornih plesov s pesmijo. K vsemu temu doživetju pa ne smemo pozabiti, da so Klepčevi prijatelji imeli tudi različne kateheze, ki jih je spremljala ovčka Belka. Ta jih je opozorila na to, da le zunanja lepota in prevzetnost ne pomagata dosti v življenju. Navajala jih je še k solidarnosti, pomoči, blagoslavljanju, pogumu, potrpežljivosti, moči in pameti. Prav poseben dan je bil zadnji pastirski dan, ko smo že zapustili »domačijo« v Podmelcu in šli na Most na Soči, kjer smo z ladjico plu-li po smaragdni reki Soči. Omembe vreden je tudi dogodek, ki se je zgodil na ladji pod vodstvom kapitana. To je bila posebna ladijska poroka (kdo sta bila srečneža, pa

Foto: Tina Hrovatič

Foto: Tina Hrovatič

sami odkrijte). Vsak otrok je za trenutek držal za krmilo in pozvonil na ladijski zvonec in s tem je bilo pastirske zgodbe po petih dneh konec.

Istočasno (le da že od 4. julija) so taborili tudi izvidniki in vodnice (11-15 let, 14 otrok), in sicer v šotorih v Kamnem. Ti so skozi ves teden skupaj z voditelji Matejo, Simonom, Kiro, Tilnom in tehničnim pomočnikom Markom ali pa sami odkrivali skrivnosti smaragdne reke . Te skrivnosti so jim pripravile precej presenečenj, novih spoznanj, iger, zabave, služenja in potepov. To pomeni, da so bili ti skavti precej aktivni, saj so spoznavali zgodovino Posočja, dodobra pa so spoznali soško postrv. Da bi jo lažje ujeli (ali pa katero drugo ribo), so se naučili izdelati vršo za lovljenje rib. Bil je dan, ko so fantje in dekleta pomagali na eni izmed kmetij in na koncu so imeli tudi prave kmečke igre. Ko ni bilo dežja, je bilo vroče; to so izkoristili tako, da so odšli na rafting. Zaradi neposredne bližine Soče so si voditelji zamislili, da bi bilo dobro, da se ti mladi naučijo tudi nekaj kulturnega. Zato so s pomočjo pesmi Soči spoznali tudi našega pesnika Simona Gregorčiča. Dvakrat so šli izvidniki in vodnice tudi na izhod. Enkrat so šli otroci sami po vodih , drugič pa z voditelji. Ob tem so spoznavali tolminska korita, Javorco, zatolminske planine ter trentarske številke, ki so jim razkrile, koliko kilometrov so prehodili v dveh dneh. Vendar samo delati in učiti se pa tudi ne gre. Človek se mora namreč tudi zabavati. Zato so imeli ples v maskah, ki so si jih skavti izdelali sami.

Vsako leto pridejo k skavtom novi člani. Ti dobijo sčasoma tudi svoje skavtsko ime, za katerega morajo opraviti posebno preizkušnjo, ki se imenuje krst. Če voditeljem zaradi prenatrpanega letnega programa ne uspe teh krstov izpeljati prej, je tabor zelo primeren čas za tovrstna dogajanja. Tako so na tem taboru doživeli novinci še svoj krst. Ko sem prišla k njim na tabor, so mi povedali, da so se kopali v blatni kopeli in v nadvse mrzli Soči. Poleg tega, onega in vsega drugega so ves čas taborjenja pridno nabirali klope, nosili vodo iz potoka, da so jo lahko pili in z njo kuhali ter pomivali posodo in lovili sončke žarke. Čisto ob koncu tabornega prostora je stal lep oltarček, ki so ga iz vej sami zvezali, da so lahko imeli tam kateheze ali pa so molili skupaj pred spanjem oz. sam vsak zase, kadar se je komu zahotelo. Vse to so izvidniki in vodnice počeli 7 dni.

Vsi otroci in malo starejši otroci in mladi ali starejši, če bi radi osebno doživeli vse to, kar so ti naši volčiči in izvidniki, vas vabimo k vpisu. Z druženjem z našimi skavti ne boste nič zamudili, razen kakšno uro pred računalnikom. V zameno si boste pridobili mnogo več, namreč lepe spomine in nove ali stare prijatelje. Vse informacije dobite pri najbolj prijazni voditeljici Jerneji Mihelčič (031 408 825), zato ne oklevajte.

(Nadaljevanje skavtskega poletnega potepanja v oktobrski številki Župnijskega lista.)

Tina Hrovatič

ORATORIJ 2009: RAČUNAM NATE!

Letošnji oratorij z geslom Računam nate je potekal v začetku poletnih počitnic. Tudi letos se ga je udeležilo lepo število otrok, bilo jih je preko 100. Z mlado, svežo skupino 30 animatorjev smo za otroke pripravili lep, doživetij poln teden, in otroke odpeljali tudi na celodnevni izlet.

Program je potekal od ponedeljka do petka. Dopoldne smo začeli z dvigovanjem zastave, himno, sledila je igra o življenju svetega Frančiška Asiškega in svete Klare. Nato je imel naš g. kaplan Andrej kateheze, ki so se nanašale na igrano igro. Potem smo se razdelili v razne delavnice. Imeli smo slaščičarsko, športno, eksperimentalno, novinarsko, kololičarsko ter delavnico izdelovanja »povšterčkov« in lutk; za najmlajše pa je bil organiziran vrtec. Med programom smo imeli krajše premore za osvežujoče napitke in malico. Popoldanski program so sestavljale bolj zabavne in športne igre, ki so bile malo okrnjene zaradi slabega vremena. Dež nas je spremljal cel teden, vendar smo oratorij kljub temu uspešno spravili pod streho. Dan smo končali s spustom zastave, zapeli smo himno in se odpravili domov. Animatorje pa so čakale še priprave za naslednji dan.

Presenečenje tedna je bil celodnevni izlet. Peš smo se odpravili proti kmetiji odprtih vrat »Pr´ Urbanovc«. Na pot smo krenili s trga Svetega Nikolaja mimo Sekirice ter »prečkali« hrib Ravnik. Vmes je potekala igra, ka-

Foto: Anže Mihevc

tere glavni junak je bil sveti Frančišek. Kot že rečeno, smo se ustavili pri kmetiji »Pr´ Urbanovc«. Naš kaplan Andrzej Gosek je daroval sveto mašo, po njej je sledil še zaključek celodnevne igre. Po odzivih sodeč, je bil izlet vsem zelo všeč.

Oratorij smo sklenili s prireditvijo za starše, sorodnike in prijatelje, kjer so otroci prikazali celotedenski trud, vložen v njihove izdelke in predstavitve. Vsi smo z veseljem na obrazih končali nepozaben teden druženja. Animatorji smo se po končanem delu odpeljali še na zaslužen izlet na Kolpo. Tam smo naredili pregled uspešnosti oratorija in pripravili načrte za naprej.

Verjamemo, da so otroci doživeli lepo izkušnjo in bodo drugo leto spet prišli med nas, kasneje pa morda prevzeli pobudo in postali animatorji. Čisto na koncu pa tudi beseda zahvale: najprej organizatorju – skupini animatorjev iz KUD Adoramus in g. župniku Janezu ter kaplanu Andreju za pomoč in imeniten prostor pri kozolcu za cerkvijo. Hvala tudi Občini Logatec, ki je projekt delno sofinancirala. Pa seveda vam, otroci in starši, da ste se oratorija udeležili. Prihodnje leto pa se spet vidimo!

Dejan in Luka

ROMANJE V VOJVODINO IN SRBIJO

Že tradicionalno romanje sodelavcev Karitas je tokrat potekalo od 20. do 23. junija, in sicer smo poromali v Vojvodino in Srbijo.

Romanje smo pričeli v deževnem sobotnem jutru. Pot nas je vodila proti Vojvodini. Najprej smo se ustavili v Djakovem, kjer smo bili pri prvi skupni sveti maši. Nadalje smo obiskali Vukovar, kjer so še vedno vidne grozote vojne, ki res ni prizanesla nikomur v tem mestu. Ogledali smo si tudi zelo lepo urejeno spominsko pokopališče žrtev vojne. Proti večeru smo prispeli v Zrenjanin in se namestili na obrobju mesta, v kraju Mužlja v salezijanskem zavodu. Vojvodina nas je očarala s svojo razsežnostjo, ravnino in z neskončnimi polji. Za našo dušo, vajeno hribov, dolin in temnih gozdov, je ta pokrajina morda kar malce dolgočasna, pa vendar ni tako. Že sama zemlja izraža neko moč, da ne govorimo o širini vojvodinskega človeka, vedrini in dobroti, s katero smo bili sprejeti prav povsod, kamor smo prišli. Osebni standart ljudi je nižji od našega, toda upanja, veselja in optimizma je v teh ljudeh izredno veliko.

Naslednje jutro smo se odpeljali v Beograd, kjer smo si ogledali njegove največje znamenitosti in seveda obiskali stolnico beograjske nadškofije, kjer nas je sprejel

Foto: Martina Čuk

Foto: Martina Čuk

nadškof Hočevar in za nas daroval sveto mašo. Ogledali smo si tudi Rupnikove mozaike v kapeli in obednici nadškofije. Še isti dan smo obiskali Novi Sad in si ogledali Petrovaradinsko trdnjavo, ki je res veličastna in je služila obrambi pred Turki. Naše bivanje v salezijanskem centru je bilo res izredno lepo. Zavod vodi g. Janez Jalen, ki je sošolec našega gospoda Janeza, tako da je bilo za dobro voljo in smeh res poskrbljeno. Gospod Jalen nas je spremljal na ogledu Zrenjanina in nato Avale, kjer stoji mavzolej – spomenik padlemu junaku. Mavzolej je Meštovićeva mojstrovina. Pot nas je vodila v Oplenac – mavzolej iz belega marmorja – grobnica dinastije Karađorđević, katere notranjost je opremljena z izredno slikovitimi in bogatimi mozaiki. Zadnji dan smo obiskali Belo blato in si ogledali še eko vas, staro vojvodinsko kmečko hišo na tem področju.

Prav prisrčno smo se poslovili od naših gostiteljev v Mužlji in si na povratku ogledali pod Fruško goro še dva od sedemnajstih pravoslavnih samostanov. Romanje je bilo fizično morda naporno, ker si je na taki poti potrebno ogledati čim več znamenitosti, toda upam si trditi, da nas taka romanja povezujejo in bogatijo. Da pa je vse potekalo tako, kot je, se je prav gotovo potrebno zahvaliti. Najprej gospe Elki za organizacijo, g. Janezu in g. Sandiju za darovane svete maše, za strokovno in duhovno vodenje, vozniku za srečno vožnjo in vam, spoštovani romarji, za dobo voljo in solidarnost. Torej, ob letu, če Bog da, pa zopet romamo v kako drugo deželo, ki je še nismo obiskali.

Helena

SVETNIK MESECA: BLAŽENA MATI TEREZIJA GODUJE 5. SEPTEMBRA

Rojena je bila 27. avgusta 1910 v Skopju. Po narodnosti je Albanka. Leta 1922 se je kot članica ženske kongregacije odpravila v Indijo, kjer je bila globoko pretresena nad pomanjkanjem. Izstopila je iz svojega reda, kjer je poučevala deklice iz bogatih družin, in se posvetila izključno negi najbolj zapostavljenih in zavrženih ljudi v Kalkuti.

7. oktobra 1950 je formalno ustanovila nov red »Misijonarke ljubezni«. Od tedaj naprej je bila Mati Terezija v belem sariju z modrimi robovi neutrudna delavka v službi ljubezni in življenja.

Danes red Misijonark ljubezni šteje več kot 4000 članic, ki delujejo v 120 deželah in oskrbujejo okrog 600 ustanov.

Mati Terezija je večkrat govorila, da nista njeno delo in življenje nič več kot kapljica tolažbe v oceanu trpljenja. Vendar, če te kapljice ne bi bilo, bi nekaj v morju manjkalo. »Ljubiti in skrbeti za uboge in zapostavljene je zame vir veselja in zadovoljstva. Ubogi ne potrebujejo našega pomilovanja, ampak ljubezen in usmiljenje.«

O težavah modernega časa je dejala: »Največji problem modernega sveta je osamljenost in zavrženost. Osamljenost je pravzaprav neke vrste lakota, lakota po toplini in ljubljenosti. In to lakoto je veliko teže prenašati kot lakoto po koščku kruha.«

Leta 1979 je dobila Nobelovo nagrado za mir in ob tem dogodku izjavila: »Nisem je vredna.« Toda ljudem je njeno udejstvovanje pomenilo nekaj velikega in svetega, zato so jo na različnih koncih sveta nagrajevali z različnimi častmi in priznanji. Leta 1986 je prejela od takratnega predsednika ZDA, Billa Clintona, častno ameriško državljanstvo, katerega je do tistega časa v zgodovini ZDA prejelo le pet tujcev. Ta gesta potrjuje, da je Mati Terezija na krščanski način dosegla največ, kar se doseči da in zato veliko kristjanov meni, da je umrla v popolni svetosti. Denarne nagrade, ki jih je prejemala, je do zadnjega beliča namenjala ubogim. Gradila je ustanove, kjer so našli svoje zatočišče umirajoči, zapuščeni otroci in zavržene žene.

Mati Terezija, ki je pobrala na tisoče lačnih in zapuščenih otrok na ulicah Kalkute, je bila tudi vneta borka proti splavu. To dejanje je označila kot zločin in največje zlo na zemlji. V svojih javnih nastopih je vedno ponavljala svoje stališče: »Tudi nerojeni otrok mora imeti možnost živeti, saj je prihodnost nekega naroda v njegovih otrocih.« Zastopala je stališča Cerkve in se udeleževala manifestacij proti prekinitvi nosečnosti, ki so bile večinoma organizirane v zahodnih deželah. V Bonnu je julija 1982 obsodila splav kot »največjega uničevalca miru« in se ob tem vprašala: »Kako naj bi prepričali može o miru, če pa mati lahko ubije svojega otroka. Vsak nerojen otrok je narejen po božji podobi, s splavom pa se ta lepota uniči. Bogati narodi, ki so uradno sprejeli splav, so ubogi, celo

zelo ubogi. Takšen narod nima več poguma, da bi gojil novo življenje.« V Indiji je propagirala uporabo naravnih kontracepcijskih metod, in s tem pomagala preprečevati ta zločin in največje zlo na zemlji.
Papež Janez Pavel II. je bil njen veliki prijatelj in podpornik. Ob njeni smrti je povedal:
»Izreden zgled tega tihega poslanstva ljubezni, ki se poraja iz stalnega premišljevanja o Jezusu na križu, je Mati Terezija iz Kalkute, ki se je vrnila v Očetovo hišo. Zjutraj sem z globoko ganjenostjo daroval sveto mašo zanjo, nepozabno pričevalko ljubezni v konkretni in neprestani službi najbolj revnim in odrinjenim bratom. Na obličjih revežev je prepoznala Jezusov obraz, ki iz višin križa kliče: »Žejen sem.« In ta krik je z velikodušno predanostjo sprejela iz ustnic in iz srca umirajočih, majhnih, zapuščenih, mož in žena, ki jih je strla teža trpljenja in osamljenosti«.
S svojo neutrudno hojo po poteh sveta je Mati Terezija zaznamovala zgodovino našega stoletja. Pogumno je branila življenje. Služila je vsakemu človeku, utrjevala človekovo dostojanstvo in spoštovanje. Poraženim v življenju je dala čutiti nežnost Boga Očeta, ki ljubi vsako bitje, ki ga je ustvaril. S svojim delom je pričevala o evangeliju ljubezni, ki se hrani iz zastonjskega darovanja samega sebe vse do smrti.

Pripravila Metoda

ZAHVALA GOSPODU ŽUPNIKU

Sveta maša je čudoviti dar vere. Pika na »i« pa je vera, ki nam jo utrjuje gospod Janez na naših romanjih. S pravo mero molitve, premišljevanja, petja in humorja poskrbi, da se imamo na romanjih enkratno. Dokazuje nam, da Bog želi, da smo polni v svojih dušah. Duše morajo biti polne duhovnosti, veselja in radosti do življenja. Veseliti se moramo vsakega dne, ne glede, kaj nam prinaša. Tudi slabe stvari in hudi dogodki nas učijo, da smemo in moramo biti hvaležni, saj nas vsak dogodek nekaj nauči. Zelo smo mu hvaležni za duhovno vodstvo in za njegovo navdušenje, da pokaže vso veličino Božjega stvarstva. Predvsem smo hvaležni za njegovo dobro voljo in humor, saj nam je krajšal kilometre na naših potovanjih in nas z molitvijo in petjem utrjeval v veri.
Hvala, gospod Janez! Naj vas Bog spremlja in daje veliko zdravja in energije, da nas boste še velikokrat utrjevali v veri in nas spodbujali v vsakdanjih težavah.
Zavedamo se, da premalo mislimo, da imate tudi vi kot človek skrbi in potrebe, in pričakujemo od vas le vašo pomoč in nasvete, zato se vam hkrati opravičujemo.
Naj vas Mati Marija obdrži pod svojim plaščem in naj Vam Sveti Duh dodeli še veliko darov, da nas boste še dolgo bogatili tako, da nas boste potrjevali v veri.
Hvaležni smo Vam za vse, kar naredite za našo župnijo, bodisi duhovno ali fizično v pripravi medgeneracijskega doma.
Bog naj vas varuje!

Hvaležni romarji

V soboto, 26. septembra, *bo v Mariboru osrednja prireditev v sklopu Slomškovega leta. To je praznik vseh Slovencev, saj je bil bl. škof Slomšek velik Slovenec, ki nam je zapustil bogato dediščino. Zato se bomo iz vseh župnij zbrali na tem velikem shodu in s svojo udeležbo počastili tega velikana slovenskega duhovnega pogorja.*
Iz naše župnije bo organiziran avtobusni prevoz. Vsi, ki se boste shoda udeležili, se prijavite v pisarni župnišča. Ura odhoda bo objavljena v tedenskih obvestilih.

KOLEDAR

SEPTEMBER

2009

Jesenski čas sv. maše med tednom, ki bo ob 18. uri, se začne v ponedeljek, 7. septembra.

VABILO

Cerkveni pevski zbor vabi svoje pevce k začetku nove sezone. Prav tako ste prisrčno vabljeni vsi, ki želite sodelovati na našem koru pa do sedaj še niste zbrali dovolj poguma. Vaje bomo imeli vsak petek ob dvajseti uri v veliki učilnici.

4. september – obisk bolnikov na domu;
po sv. maši molitvena skupina;
ob 20. uri srečanje MLADINE;
ob 19.30 uri pevske vaje za člane MePZ v veliki učilnici.

5. september – od 16. do 18. ure češčenje Najsvetejšega in možnost za sv. spoved.

6. september – 23. NAVADNA NEDELJA – ANGELSKA;
sv. maša ob 8. in 10. uri;
ob 14. uri večernice, ob 20. uri srečanje članov I. zakonske skupine.
Pri sv. maši ob 10. uri se začne novo VEROUČNO LETO.

7. september – sv. maša ob 18. uri;
po maši srečanje skupine KARITAS;
ob 20. srečanje KATEHETOV.

8. september – MALI ŠMAREN;
sv. maša ob 10. in 18. uri.

11. september – po maši molitvena skupina;
ob 20. uri srečanje MLADINE;
ob 19.30 uri pevske vaje za člane MePZ v veliki učilnici.

12. september – od 16. do 18. ure češčenje Najsvetejšega in možnost za sv. spoved.

13. september – 24. NAVADNA NEDELJA – DAN SLUŽENJA;
sv maša ob 8. in 10. uri;
ob 14. uri večernice,
ob 20. uri srečanje članov II. zakonske skupine.

14. september – srečanje članov ŽPS.

18. september – po sv. maši molitvena skupina;
ob 20. uri srečanje MLADINE;
ob 19.30 pevske vaje za člane MePZ v veliki učilnici.

20. september – 25. NAVADNA NEDELJA; sv. maša ob 8. in 10. uri;
ob 14. uri večernice;
ob 20. uri srečanje članov III. zakonske skupine.

21. september - priprava na sv. krst.

25. september – po sv. maši molitvena skupina;
ob 20. uri srečanje MLADINE;
ob 19.30 pevske vaje za člane MePZ v veliki učilnici.

26. september – od 16. do 18. ure češčenje Najsvetejšega in priložnost za sv. spoved.

27. september – 26. NAVADNA NEDELJA SLOMŠKOVA in KRSTNA;
sv. maša ob 8. in 10. uri;
ob 14. uri večernice;
ob 20. uri srečanje članov IV. zakonske skupine.

FARNI LIST

Izdaja župnija Dolnji Logatec, odgovarja Janez Kompare, župnik